

Hoofdstuk 1

‘Ik ben naar het postkantoor!’

Zonder op een reactie te wachten, duwt Isa met haar heup de deur dicht en loopt met de krat in beide handen naar haar auto. Zodra ze hem op de grond zet om de achterklep te kunnen openen, springt de lapjeskat, die op het muurtje naast de oprit in de zon lag, erbovenop.

‘Niet doen, Sky, je mag niet mee.’

Ze tilt de poes op en houdt haar natte neusje tegen de hare terwijl ze in de geelgroene ogen kijkt. Het dier knippert loom en spint zacht.

‘Je kan nog zo lief doen, maar je blijft hier.’

Ze draait zich om en zet het dier weer op de muur waarna ze de krat in de auto tilt en snel de klep sluit. Een laatste aai over de zachte vacht en wat gemompelde liefkozingen en dan stapt ze in. Als ze opzij kijkt ziet ze hoe Sky slaperig geeuwt en zich weer oprolt. Hoofdschuddend rijdt ze weg.

‘*Olá Fernanda, tudo bem?*’

Ze laat de krat met een plof op de tafel bij de balie van het postagentschap vallen en begroet de grijsharige vrouw die al zolang ze hier komt, de postzaken van het plaatsje afhandelt.

‘*Tudo,*’ klinkt het onmiddellijk bevestigend, ‘*e tu?*’. Er ontstaat een kort gesprek over het weer; de laatste maanden worden gekenmerkt door stormen en de bijbehorende regenval. Er is zelfs schade ontstaan aan een van de vele bruggen in het dorp, veroorzaakt door de beek die door de overmatige regen buiten zijn oevers is getreden. Ondertussen tilt Isa de verschillende dozen uit de krat en overhandigt ze aan Fernanda. De vrouw scant de etiketten en dan verdwijnen de pakjes in de postzakken, klaar voor verzending. Terwijl Fernanda’s handen automatisch alle benodigde handelingen uitvoeren, informeert ze naar mogelijke schade aan Isa’s huis.

‘Gelukkig niet, alleen twee geknakte bomen, die nog moeten worden opgeruimd, maar Luís heeft nog geen tijd. Te druk met meer noodzakelijke opruimwerkzaamheden,’ zegt Isa, doelend op de oude buurman die dat soort klusjes met zijn tractor uitvoert.

‘Ik hoop wel dat we het ergste nu gehad hebben, ik heb behoefte aan zon.’

‘Wie niet? Maar vanaf donderdag wordt het beter. Zeggen ze.’ Fernanda slaat haar ogen ten hemel en Isa grinnikt. De eerste twee maanden van het nieuwe jaar zijn een aaneenschakeling van stormen geweest. In het westen van Portugal is eind januari enorme schade ontstaan door windstoten boven de honderdvijftig – plaatselijk zelfs tweehonderd – kilometer per uur. Een zogenaamde *stingjet* heeft in een brede strook vanaf de kust tot tientallen kilometers landinwaarts bomen als luciferhoutjes doen knappen, elektriciteitsmasten vernield en daken van huizen geblazen. Tienduizenden huishoudens hebben als gevolg daarvan zonder stroom gezeten en dat heeft in sommige gebieden zelfs meer dan een maand geduurd. Op veel plaatsen lag de telefoon en het internet plat en met name de in de laatste jaren op grote schaal gerealiseerde glasvezelkabels hebben het zwaar te verduren gehad. De boven de grond hangende kabels zijn door bomen beschadigd en herstel kan wel een jaar gaan duren heeft Isa gehoord. Gelukkig is Manteigas en omgeving er relatief goed van afgekomen. De beek heeft een dag lang over het brugdek gestroomd, maar is weken geleden alweer teruggezakt naar min of meer het normale niveau en op wat geknakte bomen en beschadigde dakpannen na is het dorp er ongeschonden doorgekomen. De Zêzere die door het dal stroomt, staat al weken hoger dan gewoonlijk, maar levert tot op heden geen problemen op. Wel is iedereen de terugkerende regen en sneeuw inmiddels meer dan zat en wordt er reikhalzend uitgekeken naar weersverbetering. Naar echt voorjaar. Zon.

‘Tot de volgende keer, fijne avond!’

Zodra ze heeft afgerekend, loopt Isa met de lege krat richting de uitgang. Net op dat moment wordt de deur opengeworpen en stapt Amélia over de drempel. Iedereen in de omgeving kent Amélia. Ze is geboren en getogen in Manteigas én de vrouw van de burgemeester. In die hoedanigheid is ze de grote motor achter elk evenement en berucht vanwege haar manier om iedereen voor haar karretje te spannen. Toch kan niemand echt een hekel aan haar hebben. Alles wat ze doet, is gericht op een goed doel, variërend van de plaatselijke fanfare tot de vrijwillige brandweer, een dorpskermis of de verkiezing van de beste jam en dat

maakt dat de meeste mensen alles met een gelaten zucht over zich heen laten komen. Het draait nooit om Amélia zelf en dat wordt gewaardeerd. Hoe lastig soms ook.

‘Isa, jou zocht ik net!’

Inwendig zucht Isa, maar ze slaagt erin een beleefde glimlach tevoorschijn te toveren.

‘Wat kan ik voor je doen, Amélia?’

Een snelle blik over haar schouder vertelt haar dat Fernanda zonder enige terughoudendheid naar voren buigt om vooral geen woord te missen.

‘Zoals je weet, is volgende week zaterdag het *Feira das cabras* en we zoeken nog iemand die samen met...